

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi M. J.
o wznowienie postępowania
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 1 lutego 2013 r., sygn. akt ... 926/12,
w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w C.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2014 r.,
zażalenia skarżącego M. J.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 7 października 2013 r.

- 1. oddala zażalenie;**
- 2. nie obciąża skarżącego kosztami postępowania
zażaleniowego;**
- 3. przyznaje adw. M. G. od Skarbu Państwa -
- Sądu Apelacyjnego kwotę 120 (sto
dwadzieścia) złotych powiększoną o 23% podatku VAT
za udzielenie skarżącemu z urzędu nieopłaconej pomocy
prawnej w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

M. J. wniósł skargę o wznowienie postępowania w sprawie, która toczyła się z jego powództwa przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w C. o zapłatę i zakończyła się wydaniem prawomocnego wyroku przez Sąd Apelacyjny w dniu 1 lutego 2013 r. Wskazał, że po wydaniu orzeczenia ujawniła się okoliczność, która wcześniej nie była mu znana, iż organy ustawodawcze nie dokonały w terminie wskazanym przez Trybunał Konstytucyjny nowelizacji przepisów prawa. Jako podstawę prawną złożonej skargi o wznowienie postępowania wskazał art. 403 § 2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 7 października 2013 r. odrzucił skargę M. J. o wznowienie postępowania. Podkreślił, że wyrok, na który powołuje się skarżący, zapadł już po zakończeniu postępowania, którego wznowienia się domaga. W tym stanie rzeczy przesłanka późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku w istocie nie zachodzi.

M. J. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego, zarzucając błędną wykładnię art. 410 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 22 marca 2011 r., SK 13/08 (OTK-A 2011, nr 2, poz. 12), po rozpoznaniu skargi konstytucyjnej M. J., orzekł o niezgodności z Konstytucją art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków w postępowaniu sądowym oraz odroczył utratę mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu o 12 miesięcy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie się przyjmuje, że wyroki Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające niezgodność aktów normatywnych z Konstytucją są skuteczne z mocą wsteczną (*ex tunc*). Jeden z wyjątków od tej zasady powstaje w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny odroczy utratę mocy prawnej zakwestionowanego przepisu. Takie rozstrzygnięcie oznacza, że wyłączona zostaje możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 401¹ k.p.c. W rozważanym wypadku, gdy sprawa toczy się w sprawie ze skargi konstytucyjnej, Trybunał Konstytucyjny może jednak przyznać skarżącemu przywilej indywidualnej korzyści. Nie uczynił tak

jednak w niniejszej sprawie. W związku z tym M. J. nie może żądać wznowienia postępowania, przy czym podstawy takiego wznowienia nie stanowi również art. 403 § 2 k.p.c., który skarżący powołał w skardze o wznowienie postępowania. Okoliczność, że organy ustawodawcze nie dokonały w terminie wskazanym przez Trybunał Konstytucyjny nowelizacji przepisów prawa, nie stanowi bowiem ustawowej przyczyny wznowienia postępowania.

Z przedstawionych powodów, orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).